

L'ASSUMPCIÓ DE LA VERGE MARIA 2014

Feliç tu que has cregut! Crit d'alegria d'Elisabet saludant Maria. Crit de joia de l'Església perquè avui

s'ha obert la porta del paradís: Maria ha entrat en la glòria de Déu; exultau tots els àngels en el cel!

Associada a la mort i a la resurrecció del seu Fill, té un lloc privilegiat, Maria ha acomplert la promesa: és en el Crist que tots ressuscitem.

Perfecta imatge de l'Església gloriosa, model d'esperança certa i consol del poble que camina per compartir la seva glòria a la qual es cridada tota la

humanitat que llavors podrà proclamar: *Mirau la salvació, el poder i la reialesa del nostre Déu i el poder del seu Messies!*

La litúrgia ens convida a dirigir-se vers el Pare i és a ell que es lloa, avui, en la seva serventa Maria. La constitució sobre la litúrgia precisa al nº 103: En Maria l'Església admira i exalta el fruit més excel·lent de la redempció i, com en una imatge puríssima, contempla amb joia el que ella mateixa desitja i espera ser tota sencera.

La taula de la Paraula

Aprofundir la primera lectura

La paraula apocalipsis ve d'un terme grec que significa "llevar el vel"; un apocalipsis és una revelació.

La Bíblia conté dos apocalipsis: el llibre de Daniel a l'Antic Testament i l'Apocalipsi atribuït a Joan al Nou Testament, el primer escrit vers el 140 a. C., el segon al final del segle primer d. C., tots dos en un període de persecució.

La paraula divina transmesa pel profeta vol reconfortar aquells que són perseguits a causa de la seva fe, i revelar contràriament a les desgràcies aparents, el triomf final del pla diví. Per no cridar l'atenció de l'enemic el llenguatge és ple d'imatges, codificat, desconcertant, ple de visions i de nombres simbòlics: els apocalipsis es dirigeixen a gent iniciada, que sabrà interpretar el llenguatge codificat i simbòlic.

El text d'avui obre la segona part de l'Apocalipsi de sant Joan, llarga reflexió sobre la victòria realitzada per Crist al moment de la seva Pasqua i les seves repercussions per a l'Església enfrontada a les forces del mal. Després del capítols 4 i 5 on només l'Anyell ha estat trobat digne d'obrir el llibre tancat amb set segells, els esdeveniments dramàtics de la fi dels temps estan a punt de ser destapats, revelats.

El text evoca en primer lloc l'Arca de l'aliança: al so de la setena trompeta (11, 15), el Temple 19 Aleshores es va obrir el temple de Déu que hi ha al cel, i dins el temple va aparèixer l'arca de l'aliança de Déu, signe visible de la presència de Déu i de la seva Aliança amb el poble d'Israel: Déu revelarà el seu projecte. Sobreposant-se a la imatge de l'Arca: "*un gran senyal prodigiós: una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles*", personatge que té una simbologia misteriosa.

Una cosa és clara: la dona posa al món un fill, un infant mascle, el Messies, com evoca el salm 2, 7: *Ell m'ha dit: tu ets el meu fill, avui jo t'he engendrat*. Aquest infant serà el pastor de totes les nacions, les conduirà amb ceptre de ferro (Ps. 2, 9).

Es podria pensar en Eva, de la que Gn 3, 15-16 anunciava que ella infantaria en el dolor i que la seva descendència venceria la serp, però també a Israel o Jerusalem la història dels quals descriu l'infantament del Messies, simbolitzada a Isaïes per una esposa, una mare que serva els seus fills (Is 66, 7-8), les 12 estrelles representen les dotze tribus d'Israel. Alguns altres pensen que és imatge de l'Església que dóna a llum el Messies, les 12 estrelles, els dotze apòstols...

Finalment com ho suggereix l'elecció d'aquest text per a la festa de l'Assumpció, la Dona simbolitzaria Maria, mare del messies, mare i figura de l'Església, com ho diu , amb tota la tradició patristica, la Lumen Gentiu al cap. VIII.

L'altre signe al cel: un gran drac, encarnació del mal que vol impedir el naixement així " *el fill de la dona va ser endut cap a Déu i cap al seu tron, i ella va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc*". Al·lusió a l'Ascensió que ha estat molt seguit al naixement segons els text.

Maria, mare de Jesús, no s'ha de separar mai del misteri de l'Església que no cessa d'infantar Crist en el món dels homes.

La victòria triomfa en el darrer verset: "*Ara és l'hora (després de Pasqua) de la salvació, del poder i del regnat del nostre Déu, i el seu Messies ja governa*".

63. La Bienaventurada Virgen, por el don y la prerrogativa de la maternidad divina, con la que está unida al Hijo Redentor, y por sus singulares gracias y dones, está unida también íntimamente a la Iglesia. la Madre de Dios es tipo de la Iglesia, orden de la fe, de la caridad y de la perfecta unión con Cristo. Porque en el misterio de la Iglesia que con razón también es llamada madre y virgen, la Bienaventurada Virgen María la precedió, mostrando en forma eminente y singular el modelo de la virgen y de la madre, pues creyendo y obedeciendo engendró en la tierra al mismo Hijo del Padre, y esto sin conocer varón, cubierta con la sombra del Espíritu Santo, como una nueva Eva, practicando una fe, no adulterada por duda alguna, no a la antigua serpiente, sino al mensaje de Dios. Dio a luz al Hijo a quien Dios constituyó como primogénito entre muchos hermanos (Rom., 8,29), a saber, los fieles a cuya generación y educación coopera con materno amor. (*Lumen Gentium 63.*)

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent:

* Destacar bé la primera frase, que indica el marc d'aquesta visió:

+ el Temple (signe de la presència de Déu pel seu poble) s'obre

+ l'arca de l'aliança (altre signe d'aquesta presència) apareix.

- A remarcar l'entrada en escena dels diferents protagonistes:
- + *Llavors aparegué en el cel un gran prodigi : una dona...*
- + *Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac....*
- + *La dona posà al món un fill, un infant-....*
- A donar relleu a la frase conclusiva:
  - Primer marcant un petit espai de temps

Entre: *on Déu li havia preparat un lloc...*

I llavors...

- canviant el ritme i el to per introduir l'aclamació: *Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força...*
- Solemnitzant l'aclamació mateix:

Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa.

EL SALM 44

La litúrgia de la festa de l'Assumpció ens fa pregar la segona part del salm 44 pres d'entre els salms reials. No es sap amb certesa si es tracta aquí de l'entronització d'un rei, del seu matrimoni o dels dos fets al mateix temps. En tot cas aquest salm és un poema al rei (3-10) i a la reina (11-17) com ho diu l'autor mateix al v. 2: *Dedic al rei el meu poema*. Acaba amb una acció de gràcies dels pobles (v. 18).

El poema pel rei nota la bellesa de que està dotat, i la benedicció que rep; li recorda la seva funció que és la de tot rei d'Israel: mantenir l'aliança entre les nacions amb "justícia, clemència i veritat"; la seva coronació li obre així els privilegis de l'amor.

El poeta es dirigeix a la reina (v. 11-17), remarca la seva bellesa que seduirà el rei i s'adreça a ella: *filla, oblida el teu poble i la casa del teu pare*, ella és llavors convidada a reconèixer el caràcter sagrat del rei a prostrar-se davant d'ell. El salmista evoca, llavors, una processó, ritu simbòlic anunciant el seu destí: serà la joia del seu espòs, l'ornament del rei.

El tema de les noces, Aliança entre Déu i el seu poble és present a tota la Bíblia, així a Isaïes 62, 5: *com un jove posseeix la seva esposa. El teu Déu s'alegrarà de tenir-te, com el nuvi s'alegra de tenir la núvia*. ; a Ezequiel 16: Isaïes és convidat a deixar els seus orígens pagans per anar vers aquell que l'esposa.

Aquest salm és explícitament citat per la carta als Hebreus (1, 8-9): *El teu tron, oh Déu, es manté pels segles dels segles, i el ceptre just és el ceptre del teu Regne. 9 Has estimat la justícia i has avorrit la maldat; per això el teu Déu t'ha preferit als teus companys i t'ha ungit, oh Déu, amb perfums de festa*. Reconeixent la reialesa de Crist. El Nou Testament emprarà també la imatge nupcial per Crist i la seva Església: --*Vine i et mostraré la núvia, l'esposa de l'Anyell*. (Ap 21, 9).

Així es pot rellegir aquest salm com una prefiguració de l'entronització del messies, rei d'Israel, però també a la llum de les bodes de Crist i la humanitat.

La tradició cristiana ha reconegut Maria, figura de l'Església, a la segona part d'aquest salm.

Ajudats en la pregària pel verset 18 que la litúrgia no ha agafat: *18 Vull perpetuar el record del teu nom. Que els pobles et lloïn per sempre més*. Podem entrar avui amb les paraules del salmista en la pregària d'acció de gràcies de tota l'Església, carregada amb la dels tots els segles.

Pregar aquest salm el dia de l'Assumpció en que Maria, mare de tots els homes, entra en la glòria de Déu, associada a la del seu Fill prefigura la trobada definitiva de tota la humanitat amb el seu Déu.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Pau s'adreça a la comunitat cristiana de Corint: alguns, habituats a descompondre l'home en una ànima immortal i un cos mortal, dubten de la resurrecció dels morts, afirmant la seva fe en la resurrecció de Crist.

Pau parteix de la seva experiència i afirma: "15, 13 *Si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat. la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe*" (15, 14).

L'apòstol presenta aleshores clarament la resurrecció de Crist com a fonament i la garantia de la nostra amb una expressió ben forta: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, primícia del qui són morts*. La imatge suggereix l'idea d'una collita abundant i de qualitat: a la litúrgia jueva l'ofrena de les primeres espigues madures (primícies) garantia una bona collita. Crist, el primer ressuscitat (primícia) ens obre, doncs, el camí de la resurrecció.

Pau s'explica i evoca en paral·lel Adam en qui moren tots els homes i el Crist nou Adam en qui tots reviu, al·lusió a la mort física i a la resurrecció corporal, però també a la mort espiritual deguda al pecat del que Crist ha salvat la humanitat. "*Perquè si tants han mort per la falta d'un de sol, molt més abundantment s'ha estès sobre tots la gràcia de Déu i el do de la gràcia que ve per un sol home, Jesucrist*. (Rm 5, 15).

És en Crist en qui tots tornaran a la vida, cadascú al seu moment

- primer en Crist (ja adquirit)
- després els qui seran de Crist quan ell tornarà.

Si la litúrgia ens fa meditar aquest text el dia 15 d'agost, és que no es pot dissociar la resurrecció de Crist de l'Assumpció de Maria, mare de Jesucrist, estretament unida al seu Fill ressuscitat. Nosaltres som associats a la victòria de Crist en Maria que mostra el camí i compromet tota la humanitat. En Crist que haurà destruït el darrer enemic: la mort arribarà el món nou. La glòria de Maria anuncia aquesta promesa per a tots els membres del Cos de Crist.

Proclamar aquesta Paraula

El lector vetllarà a posar particularment de relleu :

- l'adreça inicial, habitual a les cartes: Germans:
- l'afirmació essencial de la fe cristiana:

+ *Crist ha ressuscitat d'entre els morts,*

el primer d'entre els qui han mort...

- El desenvolupament que en fa l'Apòstol jugant amb antítesis:

+ *Ja que la mort vingué per un home / també per un home vindrà la resurrecció.*

+ *tots són d'Adam, i per açò tots moren / però tots viuran gràcies a Crist.*

- L'anunci de la victòria final:

+ *Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà....*

+ *el darrer enemic destituït serà la Mort...*

COMENTARI A L'EVANGELI

Trobament de dues dones...

Just acabada l'escena de la Anunciació, on Lucas ha presentat Maria, responnent positivament a la Paraula de Déu, com la primera creient cristiana, que ens la mostra aixecant-se per emprendre el camí, imatge de l'Església que porta als homes la Bona Nova de Jesucrist.

El missatger havia acabat dient *també la teva parenta Elisabet, malgrat ser d'edat, tindrà un fill; la que deien estèril ja està de sis mesos. Per a Déu no hi ha res impossible*. En resposta al signe de l'àngel, *Maria es posa en camí de pressa, corrents, per anar a un poble de les muntanyes de la Judea, com ho faran poc després els pastors de Belén, per respondre al signe donat per l'àngel, van marxar de pressa, corrent per anar a veure el que se'ls ha anunciat. Segons la fórmula molt evocadora passam de la creient que rep la Paraula a l'esclava que actua, o millor dit, a través de la qual la Paraula actua (L'*annonce a Marie. Lectio divina nº 106, p. 222)*. En Maria, la Paraula ha començat a fer el seu camí, i el seu curs la conduirà fins a l'extrem, els confins de la terra.

Perquè Maria va a casa de la seva parenta? Sens dubte per caritat: per ajudar a Isabel? Lluc no ve a satisfer la nostra curiositat, perquè el que li interessa, no és per res l'anecdòtic, l'edificant, sinó la revelació que es donarà en la trobada entre aquestes dues futures mares. Fins el punt, que observa molt justament L. Legrand *que en llegir el text tal qual és, un creuria que Maria no va allà per res més que per rebre la salutació d'Isabel i cantar el Magníficat (o.c. p. 219)*.

... i dels nens que elles porten,

En entrar a la casa de Zacaries, Maria transmet a la seva cosina la salutació que ella ha rebut de l'àngel. I la salutació de Maria inicia el procés. Quan aquesta salutació arriba a l'orella d'Elisabet i encara abans que hagi obert la boca, el nen que porta salta en el seu si; un salt, que la traducció sol atenuar-ne el vigor ja que l'original grec parla de donar un bot, salt, dansa.

Ple de l'Esperit des d'abans del seu naixement, com havia anunciat l'àngel en el seu anunci a Zacaries (1, 15), Joan veu despuntar l'alba dels nous temps i, anticipant-se en la seva missió profètica, no per mitjà de paraules, sinó pel seu salt, que ja està present Aquell de qui s'esperava la vinguda al final dels temps.

Elisabet plena de l'Esperit Sant, desxifra el sentit del salt en el seu si del seu fill i de la trobada que és a punt de viure.

- En un crit de meravellament, ella reconeix que Maria, i el fruit de les seves entranyes són l'objecte d'una benedicció divina.
- Després en una confessió de fe, proclama que el fill de la seva jove és aquell que anunciava el salm 109, el Messies Senyor, i saluda Maria amb el títol de *Mare del meu Senyor*.
- Finalment, després d'haver celebrat la mare, ella celebra la creient sota la forma d'una benaurança: *Feliç tu, que has cregut, perquè es complirà quel que se t'ha dit de part del Senyor; primera benaurança evangèlica, que Lluc lliga a aquest que és per a ell, com un altre nom de Maria: la que ha cregut (Cahiers Evangile nº 77, p. 45)*.

...en la qual Maria celebra la realització de les promeses.

Meditació lírica de Maria sobre tot el que s'acaba de realitzar en ella, el Magníficat, de fet, *narrativament... una interrupció que per a un instant l'acció, com un ària en una òpera o una*

intervenció del cor en una tragèdia clàssica, per posar en valor el significat del que succeeix. Des de temps s'ha remarcat que l'encadenament seria millor si es passàs directament del verset 45 al verset 56. És probable que aquest càntic hagi tingut un origen independent del relat i li hagi estat afegit després. Posant-lo en els llavis de Maria, Lluc ens revela la imatge que es feia d'ella. (Cahiers Evangile nº 77, p. 45).

- Els versets 46 i 47 manen tot el que segueix del poema: es tracta d'un cant d'acció de gràcies.
- S'hi enganxa també el perquè d'aquesta acció de gràcies.
- En primer lloc, les meravelles que Déu ha realitzat en ella, Maria; la seva intervenció que ha fet d'ella la *Mare del Senyor*. Aquí el text inspirat juga sobre l'oposició entre la humilitat de l'esclava i la grandesa del *Totpoderós* que ha fet meravelles.
- Però també les meravelles que ha fet en favor del poble dels pobres. *I aquí, el càntic passa sensiblement de l'individual (Maria) al col·lectiu (Israel); de la pobresa de Maria (1, 48) al poble dels pobres (1, 52); de l'esclava (1, 48) a Israel servent (1, 54) (*Cahiers *Evangile nº 77, p. 47).*

Quines són aquestes meravelles? És la creació, és el miracle de l'Èxode, és el do de la Llei, però sobretot, el cim de les meravelles, la meravella realitzada en Maria, el naixement del Fill de Déu en qui totes les promeses troben el seu compliment.

Aquesta vinguda del Messies, fill de David i Fill de Déu, rebuda en la fe, no és una doctrina; és una força que es posa en moviment per canviar i salvar el món. Maria apareix aquí com la portaveu d'un canvi de situació que constitueix una part vital de la Bona Nova (*Cahiers – *Evangile nº 77, p. 48).